

Divadlo Vysokozdvižného Soumara

příběh zunku a kutiček

text: Filip Šimeček
grafická úprava: Jiří Hromada

Divadlo Vysokozdvížného Soumara je ochotnický spolek výstředních mládežníků se sklony k mraučení a sání. Lze nás poznat také podle toho, že v hospodách často obtěžujeme potichu sedící hosty hlasitým pleskáním karet, za což býváme vykazováni. Snažíme se odlišit tím, že zpracováváme své vlastní autorské hry. Jsme přesvědčeni, že hrát Gogola je asi podobné, jako kdyby polská produkce zkusila remake Pána Prstenů. Krom toho, že nechceme stále dokola adaptovat již stokrát adaptované klasiky, kteří se bezesporu u nejedné z těchto adaptací obracejí v hrobě, svou soběstačností alibisticky kryjeme případné nedostatky v dílech tradičních autorů. Hlavním důvodem je však to, že **chceme prezentovat vlastní tvorbu**, jejíž doménou je transcendentální varianta Malého bílého psíka, jenž je alfou a psí našeho uměleckého odkazu a jehož čistotu si divák odnáší ve své duši. Naplněn touto krásnou něžnou bělobou povznáší své ego. Toto bohužel Molière ani Čechov nenabízí...

Mezi **největší úspěchy našeho souboru** patří vítězství na krajské postupové přehlídce experimentujících divadel Opona 2009, následná účast na celostátní experimentální přehlídce Šrámkově Písku a diplomy za autorství textů z festivalů Divadelní Kojetín 2007 a 2008. Pravidelně se snažíme prezentovat na různých festivalech ve Slezsku, na Moravě i v Čechách a také v samostatných představeních zejména v Opavě a Ostravě. Naše hry jsou zaměřeny hlavně na mladé intelektuální publikum, ale své si jistě najde každý trošku přemýšlivý a fantazií obdařený divák.

Od roku 2008 **spolupracujeme s Loutkovým divadlem SVČ Opava**, které nám laskavě poskytuje domovskou scénu, bezpečné zázemí a pod jehož záštitou fungujeme. Smluvní podmínky nás na půdě LD zavazují k abstinenci, absenci vulgarismů a k používání domácí obuvi. Hlavně pro nutnost nosit si domácí bačkory byl pro řadu z nás podpis smlouvy velkým sebezapřením.

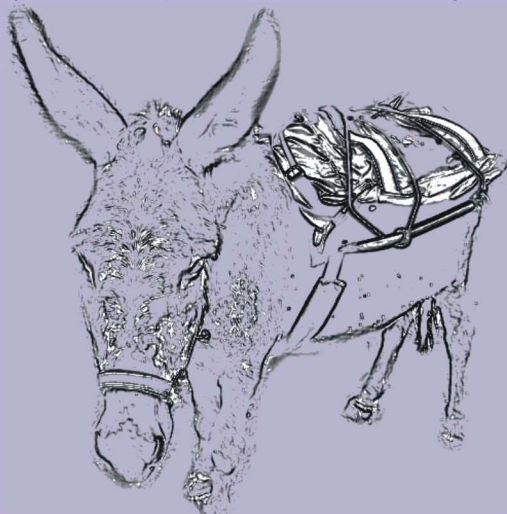
Původ divadla lze vyhrabat někde v hluboké historii pátečních etanolových večírků, kdy se ovíněné studentstvo bavilo pantomimickými hrátkami, které se postupem času přetavily v improvizované a později již nazkušované divadelní scénky. V době svého vzniku jsme se honosilivýstižným názvem „**Činoherní divadelní soubor Vychlast Group**“.

Po vzniku několika improvizčních šíleností a pohádkových magořin jsme se přejmenovali na současný název - **Divadlo Vysokozdvížného Soumara (zkráceně DVS či DiVySo)**. Proč jsme tento název vybrali, si moc jasně nepamätujeme (moc piva). Asi proto, že je dostatečně absurdní na to, aby vyjádřil uměleckou orientaci souboru a zároveň DVS je pěkná zkratka (to už před námi zjistil jeden výrobce bot, tak snad se nezlobí).

Lidé se ale stále ptali, proč zrovna vysokozdvížný soumar, tak jsme si vymysleli vysvětlení - **náš soumar je zvířátko se ztřeštěnou povahou, ale hlubokou duší a je obtěžkán metaforickým břemenem, které vyjadřuje tíhu vytváření kvalitní amatérské divadelní kultury, a snaží se toto břímě pozdvihnout co nejvýše (tj. dělat kvalitní amatérské divadlo)**. Jestli se mu to daří, nebo se mu pod tou tíhou podlamují kolena, to je na posouzení diváků.

Nicméně DVS se neschází jen na divadelních prknech. **Milujeme romantické čundry** v divokých jesenických, beskydských či českorajských hvozdech. Těmito našimi aktivitami se stáváme vzory pro mládež. Jsme vlastně takoví Mirci Dušíni:

„Helé, hoši. Jak se vám tu líbí? Jak se máte?“ oslovila nás dívka. „Já jsem Míša, helé. A jak se jmenujete vy?“

„Já jsem Tomáš,“ odvětil Jiří, „A ten kluk, co se právě vrací, je Gabriel. Ale přátelé mu říkají Gábo.“

Pedagog v Jiříkovi prudce ožil, když objevil příhodný objekt edukace. Připravil si pro edukační subjekt vhodnou přednášku ohledně vlivu alkoholu.

„Milá studentko. Takže si představ své mozkové buňky jako stádo sobů...“

„Proč ne krav, třeba?“

„...rrrr, ano, můžeme použít například krávy, ale pro naši metaforu se budou lépe hodit sobové, což jsou mimochodem známí severští kopynatci. Zatímco buňky v mozku jsou losové...“

„...říkal jsi sobové...“

„...to je ku*va jedno. A vlk, který je žene, je alkohol. On je žene vlk, víš. A když dožene poslední kus, který sežere, tak zbytek stáda, který musel běžet podle svého nejslabšího kusu, může zrychlit. A tak to máš s alkoholem ve své obtížné fázi adolescence.“

„Alkohol teda odbourává blbé buňky a chytré zůstávají. Ale když už nemáš žádné?“

„Jo no. To je dojeb. Dej si pivo radši!“ Nic tak zbytečného JiříK v životě neřekl. Studentka do sebe klopila už sedmé.

„Tomáši, Tomáši, haló,“ volal JiříH. JiříK nehnutě pozoroval strom.

„Jiří!“

„Ano, copak je? Ahááá. Já jsem vlastně Tomáš. No, Jiří je můj brácha a mi se to někdy plete, víte.“

Po nějaké době se kolem nás začaly rojit další davy studentíků, kterým jsme s Filipem podepisovali pedagogicky schválená povolení k opilosti.

● První hra - RYS OSTŘEVIDĚNÝ

Určitým zlomem v naší tvorbě je bezesporu **éra Rysa**, tedy období, kdy světlo světa spatřila naše dnes legendární prvotina **Rys ostřevideňý**. Ano, v minulosti vznikly ještě hry typu Rudá Karkulka či Klíče, nicméně právě Rys byl tím prvním kouskem, s nímž jsme si troufli předstoupit před dychtivé davy. A v čem byla tato Jiřího záležitost tak zajímavá?

Děj vypadá ve stručnosti takto: Petr se opijí v hospodě, rozmlouvá s pivem o Sigmundu Freudovi, když tu za ním přijdou přátelé Milan a Ctibor. Milan se Ctiborem se Petrovi smějí, protože se o něm prý říká, že si o sobě myslí, že je myšice polní. Petr se chvíli brání, vzpouzí, vysvětluje. Ale nic naplat.

Dostává do blázince, kde se setkává se sadistickým Zřízem a Řízencem, šíleným doktorem a s místním pacientem.

Premiéru této hry a vůbec naše absolutně první vystoupení na prknech, která dělají rakve - jsme si stříhli na fenomenálním festivalu **Divadelní Kojetín 2007**.

10.00 D. Vysokoz. soumarara
J. Karen: Opava
Rys ostřevideňý

DS

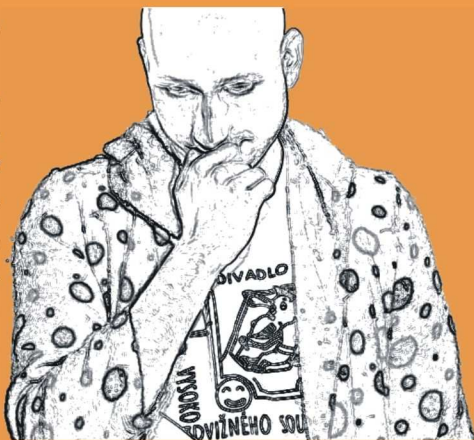
3

Ačkoli nás šokovaná porota označila za bláznivé kaskadéry, neboť na festivaly tohoto typu divadla obvykle léta pilně cvičí, **premiéry her spojené s Kojetínem** se na následujících několik let staly tradicí. I tak jsme ale na prvním ročníku získali hned **dvě ceny**. Za herecký výkon i za scénář. Rysa jsme nakonec hráli celkově devětkrát. Úplně poslední z řady derniér (absurdní, že?) jsme zahráli na karvinském letním festivalu Dokořán, na který mimo jiné vzpomínáme strašně moc rádi:

*A pak to přišlo. **Hodina H, Rys ostřevideňský, druhá derniéra.***

Veskrze nekrofilní výkon, neboť rys musel být kvůli speciálnímu přání Vesny vykopán z čerstvého hrobu. První problém přišel, když jsme byli přinuceni vypít tři piva na ex, neboť plné plechovky byly coby házecí rekvizity dosti nevhodné. To se pak podepsalo na první scéně, kdy došlo k několika změnám v replikách, přičemž další, navazující repliky se popletly také.

Diváci však znechuceně neodešli, tudíž se jich to asi zas tolik nedotklo. Naopak někteří, zvláště pak zhruba tříletá holčička, hru navíc okořenili svými spontánními komentáři. Když pronikavě pronesla do momentálního ticha otázku: „On je nemocný?“ dívající se přitom na holohlavého Jiřího v županu s infantilním vzorem, samotní herci jen stěží maskovali výbuch smíchu.

DOKTOR

**PETR
DOKTOR
PETR
DOKTOR**

**PETR
DOKTOR**

**PETR
DOKTOR**

**PETR
DOKTOR**

Takže, kdy vás začaly napadat ty myšlenky ohledně myšice. Před rokem? V dětství?

Nikdy jsem si nemyslel, že jsem myšice. Polní.

Co?

Myšice polní. Chtěl jste říct, že jste si nikdy nemyslel, že jste myšice polní.

No ano. Nemyslel.

Hmm, jste zajímavý případ. Co vaše sexuální zkušenosti? Měl jste někdy problém se sexem?

Cože? Ne co? Jak problém? Nemám.

Ztratil jste někdy v dětství strašlivým způsobem hračku?

Ne-neztratil jsem. Teda asi jo, ale ne strašlivým způsobem.

A byla to oblíbená hračka?

PETR Cože? Proč oblíbená? Nerozumím otázce...
DOKTOR Nemusíte rozumět, jenom odpovídejte. Snažím se vás hlubinně analyzovat. Zdálo se vám někdy o knize?
PETR Co? O jaké knize? No, asi někdy zdálo nebo ne? Co já vím?
DOKTOR Jakou měla ta kniha barvu?
PETR Nevím, nevzpomínám si.
DOKTOR Nevíte, nebo si nechcete vzpomenout?
PETR (koktá) Já vážně nevím, teda nevzpomínám si...
DOKTOR Byla modrá?
PETR Nevím.
DOKTOR Bílá?
PETR Nevím, vůbec...
Doktor si něco poznamená.
DOKTOR Kdy jste viděl poprvé svou matku nahou?
PETR Cože?!
DOKTOR Kdy jste, pane Petře, viděl poprvé svou matku nahou?
PETR (zoufale) Já opravdu netuším, pane doktore
DOKTOR Co vás napadne, když vám řeknu -skříň-?
PETR Skříň.
DOKTOR A jak vypadá?
PETR No, jako skříň.
DOKTOR Aha. No, jste zajímavý případ. Zpátky do cely s vámi!

● Druhá hra - HRA

Autorství textu

Jiří Karen

Klavír

Jiří Blata

JOHN

Jiří Hromada

ALÍ

Vašek Hromada

MAO

Jiří Karen

SPRÁVCE HRY

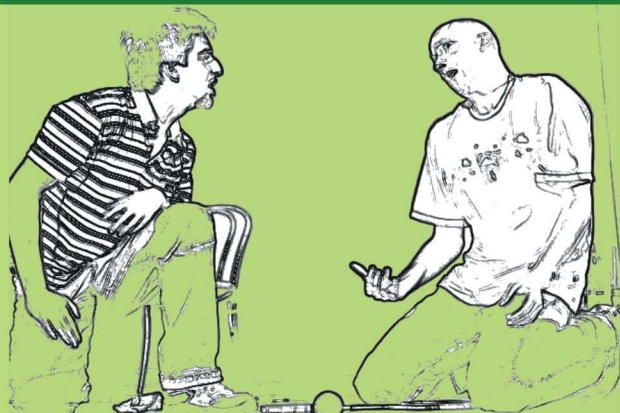
Filip Šimeček

Čas však ubíhal a my pocítili potřebu **vymyslet něco nového**. Mnohým z nás už Rys lezl krkem. Proto Jiří namočil brk do inkoustu svého Wordu a jeho dramatickou duši opět zachvátil mohutný plamen inspirace. **Hra** je inscenace **o podivuhodné společenské hře**, kterou pravidelně hrají tři mladí muži Alí, John a Mao. Mladíci hře Hře postupně propadají a absurdní komika hraní řízeného složitými pravidly se postupně přetavuje v nebezpečné existenciální situace, jejichž tvůrcem je zejména **démonická postava** Správce hry. Hra je uchopena jako

inscenace, jejíž abstraktní pojetí přenechává své vysvětlení a pochopení jen a pouze na divákovi. V současné době jsme hru Hru po roce obnovili a hrajeme ji s jiným hereckým obsazením. Doufáme, že se nám s novým zpracováním podaří **naskočit na úspěšnou vlnu.**

Takže hrajem, vyšinutému dědovi dávám červená továren a házím kostkou osm beta na druhou...

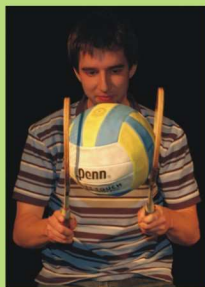
Byla to právě **Hra**, která **nám otevřela dveře** na celostátní přehlídku experimentálního divadla Šrámkův Písek 2009. Docela erudovaně o ní hovořily i slavné top star celebrity současné domácí divadelní kritky. Aneb **Jan Čiisář píše pro Amátorskou scénu o hře** toto:

Divadlo Vysokozdvížného Soumara z Opavy se uprostřed tohoto sobotního dlouhého divadelního maratonu představilo autorským divadlem nazvaným Hra. Jeho jádro tvoří hra - podivuhodná, záhadná, s pravidly, která zůstanou divákům neznámá. Ta hra se provádí nejrůznějšími prostředky: od karet přes šachové titulky, pingpongové a badmintonové pátky (i míček) až k papírkům s napsanými příkazy, co mají tři hráči - plejeři - vykonat. Ta hra je ovšem také rituál. Začíná v přesný čas, jež je třeba bezpodmínečně dodržet, a jakmile vypukne, pak se rituál promění ve svět fikce, do něhož vstupuje jakási mytologická postava Strážce Hry, jenž dbá na to, aby absurdní a sofistikaovaná pravidla fiktivního světa hry byla důsledně dodržena. Sami tvůrci tohoto díla píší o „transcendentální variantě Malého bílého psíka“, což je zřejmě název kolektivu, jenž text Jiřího Karena přivedl na jeviště. Jak praví programová brožura ŠP: režii měl Malý bílý psík. Všechno, co je o souboru a tomto představení v brožuře napsáno, lze brát tak trochu jako mystifikaci. Ale: závěr Hry je smrtelně vážný, nemilosrdný. Všichni tři její aktéři zásahem Strážce Hry umírají; fiktivní vymyšlený svět se stal vládcem světa skutečného a jeho absurdnost si podrobila životy hráčů.

Tento scénický tvar, v němž se fikce stane realitou, dovoluje na jevišti všechno. Představení to využívá, vzniká rozmanitá všeho chuť, která bohatí, ale je scénicky nezvládnutá. Prolnutí fikce

a skutečnosti, absurdnosti situace, jež se pohybuje mezi směšností a krvavou vážností, mezi výstupy jen improvizálně nahozenými a herci nanášenými křiklavou barvou a jakousi děsivou otázkou o silách, jež člověk pro své potěšení vyvolá v život a které jej zničí, je ale nesporně příležitostí překonat běžné konvence divadla.

Možná je nutno zmínit, že programová brožura byla opravdu mystifikací, protože se nám shodou okolností podařilo omylem do Písku poslat jakési zmatené propagační materiály typu „Osm malých Eiffelových věží dělá krrrrr.“ Scénickou nezvládnutostí myslí pan profesor naše **křečovitě přehrávání v divném prostoru hudebního sálu**. Hra v Písku nám zkrátka vůbec nesedla, což ale neznamenalo, že na festivalu v Čechách jsme nezažili **pozoruhodné okamžiky**.

Meček objevil jakéhosi spícího staršího muže. Začal dlouhat do Jiřího, na pána ukazovat a smát se mu.

„Dívej, Jiří! Na toho dědulu! Jak spí! Takový pán, húúúúúúú! Púúúúú!“

*„Mečku! Ty truhle jeden! **To je profesor Císař!** Jeden z nejuznávanějších českých teatrologů a člen poroty!“*

Na rozborovém semináři **v Kojetíně hodnotil hru Vít Závodský takto:**

Vít Závodský konstatoval, že jsme v porovnání s ostatními soubory na festivalu velice originální skupina, bez přítomnosti ženského pohlaví, tedy „cimrmanovsky uzavřená“. Ve Hře prý vidí tajemnou kontinuitu s Rysem, zůstáváme tedy na stejné parketě, kde Jiřího text opět obsahoval gogolské, čechovské a kafkovské asociace, postavy trpící ztrátou lidskosti a postdadaistické prvky (Jiří uznale kýve hlavou).

Ve Hře se dle jeho názoru řeší společensky závažné téma gamblersství. Mezi řádky textu Jiří (Jiří kulí oči) vnesl pohled na současnou společnost ovládanou informačními technologiemi a s tím souvisejícím fenoménem „hraní“ her, různého typu PC hry, konzole, hry v mobilu, kde se na tomto „hraní“ u lidí snadno získává závislost. Absurdní hru, představenou v inscenaci tedy chápe jako reprezentanta všech možných typů her. (Jiří si vykroutil hlavu coby sova a nechápavě zírá).

Ve Hře však nejde jen o toto hraní, téma je pojato komplexněji, protože zde byly skrytě vyjádřeny i další formy závislosti v současné společnosti, např. sledování novodobých elevizních seriálů telenovel, jež ve Hře parodujeme, a takpolemizujeme o hodnotovém přínosu těchto výplodů dnešní televizní zábavy.

Zajímavě a zase trošku jinak hodnotil hru Petr Horák pro ostravskou kulturní revue Protimluv.

Ve Hře můžeme shledat výraznější snahu jejího autora po dodržení určitých zásad výstavby dramatického textu, postavy jsou mu v abstraktním existenciálním příběhu spíše symboly a místy i figurami s předvídatelným způsobem a vývojem jednání. Geometrie příběhu i postav odpovídá řádu, pravidelnosti hry. A text, stejně jako hra, přitom nepostrádá rovinu tajemství. Metaforické označení významově zatíženého, pointovaného závěru hry jako „tečky“ příběhu zde lze použít snad jen jako stylistické figury. Pokud bychom při výkladu chtěli zůstat věrni této lingvistické metaforice a nepozbýt přitom i kritické snahy po výstižnosti, charakterizovali bychom finále příběhů Jiřího Karna nejspíše jako „dvojtečky“; příběh musí dopovědět, a to třeba i polemicky, samotní diváci.

Jelikož **náš narcismus nezná mezí**, považujeme za důležité podělit se i o samotný okamžik, v němž jsme se o postupu na Písek dozvěděli. Těch **několik sekund opravdu nezapomeneme**:

Přesunuli jsme se do předních sedadel, kde již na pódiu čekaly ceny. Nejdříve vyhlásili studentská divadla. Nyní však pozor! Druhé místo v kategorii experimentálních divadel Smršť z Kopřivnice. Projela námi vlna lechtivého vzrušení. První místo Dividlo z Ostravy!!! 3x shit, řekli jsme si. No co, měli tam 30 lidí, hafo hudebních nástrojů a adaptovali Shakespeara. To je jako kdybychom chtěli zdolat Hahnenkamm za dvě minuty padesát...

*... „No a **přímý postup** na Šrámkův Písek se uděluje opavskému DiVySo.“ Čelist mi spadla jako ocelová koule abřinkla o dřevěnou podlahu. Jakoby zdálky jsem slyšel čísi „Mečku, běž tam, seš na kraji“ a pak se už jen zvedl a za jáсотu nadšených mas (asi deset lidí v sále) předstoupil před porotu na podium...*

V okamžiku, kdy se potřebujeme zchladit v horkém letním dni, **nepohrdneme ani kašnou.**

„Podívej, tamti kluci se osvěžují v kašně,“ povídá nedaleko stojící maminka svému capartovi.

„Mami, můžu se taky osvěžit?“ žadonilo mládě.

„Ne.“

„A proč ne?“

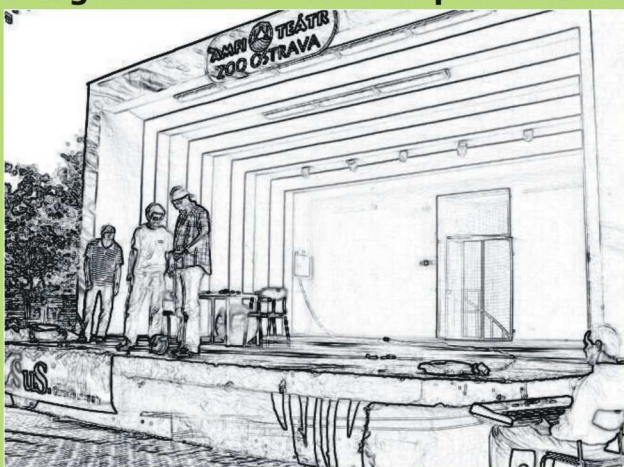
„Víš, to jsou totiž alternativní chlapi,“ zhodnotila máma pohled na výskajícího holohlavého Jiřího, který právě tahal zmáčeného Mečka za řetěz pod hladinu.

„A můžu být taky alternativní, mami?“

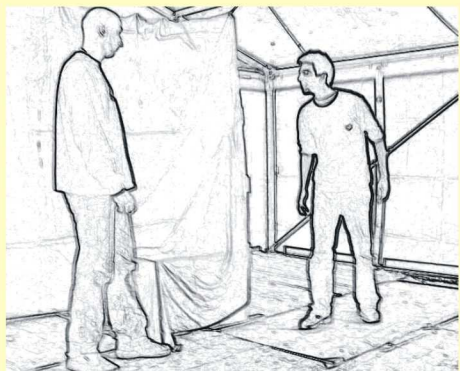
„Ne! A pojď už.“

Nicméně dlužno dodat, že s Hrou jsme zažili řadu alotrů, ať už na festivalech, podnikových večírcích, v ZOO (?) či v hudebních klubech. Například nyní už víme, že **zoologická zahrada není to pravé místo** pro hraní divadelních her:

Robert chtěl uvést hru, ale nedařilo se mu to. Poryvy větru jej neustále nutily přerušovat řeč (v níž zoufale upozorňoval na fakt, že nejde o komedii, nýbrž o drama) a sbírat rekvizity. Nakonec se plachty zatížily kameny a na modrý míč se o něco později umístil stativ fotoaparátu. Intenzita absurdity dosáhla kritického maxima. JiříB zahrál úvodní čardáš, který zanikal ve zvukových projevech zvěře. Jakmile jsem nastoupil na podium, umístil míč a vyslovil nejdůležitější větu Hry, **projel okolo výletní vláček**. JiříB od klavíru zařval cosi ve stylu „Mečku, nebylo vůbec slyšet“, žel jsem zaslechl jen první slovo, a tak jsem opustil podium. Antilopa zoufale počítala minuty do skončení hry, zatímco tygr raději předstíral spánek.

● Třetí hra - PAKA

Autorství textu

Jiří Karen

LIDA

Mirek Bulanda

ČLOVĚK

Vašek Hromada

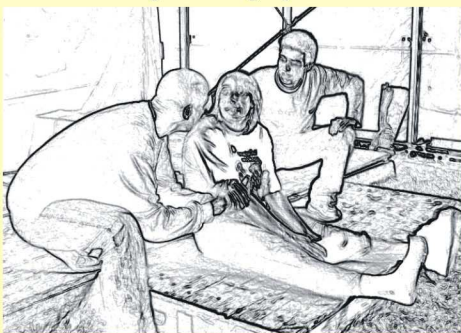
JEREMIÁŠ

Jiří Karen

Třetí hrou v našem repertoáru se stala „**verbální klukovina**“ o ztrátě paměti a lidském chování v tísní. Hru jsme původně hráli v jiném hereckém složení, ale v současné době jsme se ji rozhodli

obnovit. Pokusili jsme se **poprvé v dějinách** našeho inscenačního kaskadérství hru dramaturgicko-režijně uchopit, na což mělo vliv Jiřího studium prvního semestru Kulturní dramaturgie se zaměřením na divadlo na Slezské univerzitě. A třeba také hru uchopit, protože doposavad jsme na všechny otázky typu „O čem to vlastně hrajete? Proč to hrajete zrovna takto? Co chcete zdůraznit?“ odpovídali pokrčením rameny, popřípadě jsme se alibisticky odvolali na Malého bílého psíka, který je režisérem a na kterého mají být otázky mířeny. **Psík samozřejmě tajuplně mlčel...**

Člověk a Lida se objevují v evidentně prázdném a uzavřeném prostoru. Nepamatují si na nic. Neví, kdo jsou. Neví, proč existují. Uprostřed místnosti posléze objeví páku s nápisem „**Kdo za mne zatáhne, zemře.**“ Nastává dilema - zatáhnout za páku a riskovat? Nebo pomalu zemřít hladem a žízní? Co když si ze mě ten druhý dělá legraci? On určitě všechno ví, on se mnou experimentuje! Do místnosti se záhadným způsobem dostává Jeremiáš, který však je -jak už to tak bývá- totální blb... Závěr Pak a **celkové vyznění hry komentuje Petr Horák takto:**

Strach, pootočení se zády k divákům, ale přesto rozhodnutí a chuť setrvat na jevišti. Právě to jsme měli na mysli, když jsme inscenační praxi DVS označili za „introvertní“. Nevítavost a neagresivnost textů i jejich podání je skutečně jedním ze společných jmenovatelů tvorby Divadla vysokozdvížného soumaru. Divák má při jeho představeních tak trochu pocit, jako by dramatikovi i hercům nahlížel přes rameno. S nadsázkou řečeno tak jeho spoluúčast na představení spočívá v tom, že se „staví na špičky“ ve snaze zahlédnout to nedořečené, tajemné, to za textem a jednáním.

Jsou tady ovšem i další společné jmenovatele a konstanty: postavy v existenciálních situacích, poučeným dramatikem nucené k rozhodování a jednání, a to často pod pohružkou smrti. Provádění experimentů a následná možnost pozorování chování postav v uměle navozených podmínkách. Slovem: zahrávání si. Budto si dramatik sám zahrává s postavou či postavami, jak je tomu v Rysu ostřeviděném nebo Pakách, nebo si postavy zahrávají samy se sebou uvnitř hry vlastní, v níž roli režiséra (či rozhodčího) přebírá jedna z nich, ostatním nadřazená (viz Hra). V obou případech jde o nebezpečné zahrávání si, dotýkající se skrytých mechanismů vnitřního světa jedince a společnosti, tam i zde je v sázce identita člověka. Zahrávání si je však jen rubem principu hravosti. Ten je DVS vlastní, představuje jeho podstatu, vytváří jeho osobitost.

Zahrnuje hravost jazykovou a hereckou, ovšem zatím zná svou míru, ke štěstí tvůrců i diváků není hrou a hravostí bez hranic. Tajemství a předpoklad úspěchu DVS tkví v tom, že póly „zahrávání si“ a „hravosti“ se vzájemně prostupují. Bez „hravosti“ by „zahrávání si“ vyznívalo jako naučné mudrování a schéma, a bez „zahrávání si“ by samotná hravost byla nejspíše milou i senzační samoúčelností. Takto, pokud žijí oba tyto póly ve vztahu symbiotickém, vytvářejí příznačný esprit všech představení DVS, a to ovzduší jakési rozpustilé vážnosti. Pozvání na vystoupení soumarovců je divákovi pozváním ke hře, jež je mnohde paralelou s lidským životem. Pokud na hru přistoupí, oplátkou může nehlédnout do některých jejích pravidel. Rozpustile. I vážně.

● Krok vedle - KOITÁLNÍ MATERIÁL

I Hra však po množství repríz poněkud vyčpěla a ztratila mladický elán. Filip se tedy rozhodl přepsat svou proslulou povídku Koitální materiál a udělat z ní drama. To se mu ve spolupráci s Jiřím nakonec povedlo, ale celý soubor měl i přesto pocit, že celý **scénář se jaksí vymyká z tradiční soumaří poetiky**. Navíc jsme zjistili, že náš cimrmanovsky uzavřený šovinistický soubor není stavěný na konfrontaci s ženskou logikou, proto jsme s jedinou oficiální herečkou Dančou po Materiálu už spíše nepočítali. Vystoupit s Materiálem znamenalo **experiment s nejistým dopadem**. Však nám také perota v Kojetině v čele s Vitem Závodským hru pořádně omlátila o hlavu. A ještě to bylo podle nás mírné.

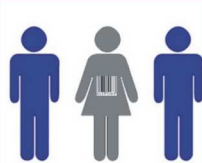
Dehonestujícím termínem Koitální materiál označovala krátká sci-fi z půlstoleté budoucnosti, vzdáleně připomínající jakousi „Sexmisi naruby“ nebo základní motiv z R.U.R., ženy, jakožto pouhé spotřební výrobky trpně sloužící k ukájení drogujících maskulin. Poněkud sebestředná intelektuální parta, svou poetikou ne nepodobná mystifikacím brněnského Střeženého Parnassu, provázkovské skupině Jiřího Jelínka

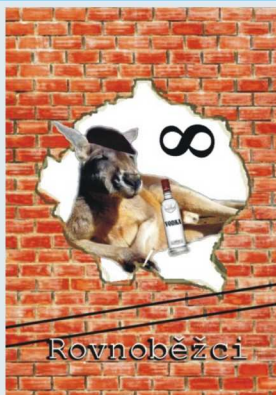
i některým pokusům Václava Havla či Davida Drábka, zaujala spíše ekvilibristicky hravou, na scéně toliko „odvyprávěnou“ textovou složkou, zatímco toporně stereotypní jevištní projev těchto „výstředních mládežníků“ znovu ustrnul v rovině letmo načrtnuté školní besídky.

Materiál byl **úplný úlet**. Ta hra nám vážně absolutně nesedla. Tradičně jsme hru nestihli nazkoušet, ale sebestředně jsme si mysleli, že to zase v Kojetíně tak nějak uválíme. Krutě jsme se spletli a dostali **řádně do držky**. Což jsme potřebovali jak sůl.

KŮPŮRNÍ
MATERIÁL

• Jiří moc kouká na sci-fi - ROVNOBĚŽCI

Autorství textu

Jiří Karen

Klavír

Jiří Blata

ČENĚK BŘÍŠKO

Vašek Hromada

DYR TYL HAAS

Jiří Hromada

AMADEUS MACROPUS

Filip Šimeček

Š.D.Č.R.Ž.

Jiří Karen

Další **záchvĚv dramatické inspirace** chytl Jiřího během podzimu 2009, kdy napsal futuristickou jednoaktovku Rovnoběžci. V této hře už s námi nehraje Robert Vaněk, který měl jiný názor na

další směřování divadla a kromě toho zamířil vydělávat do velkého světa Prahy. Hlavními hrdiny Rovnoběžců jsou členové posádky kosmického voru Svoboda spravedlnosti, která má **jasně daný úkol - najít Boha**. Tvoří ji intergalaktický kapitán Čeněk Bříško, zvláštní kněz s povolením zabíjet Amadeus Macropus, první důstojný a geniální jaderný fyzik Dyrtyl Haas a Šíleně Dokonalý Částicový Robotický Život (s přezdívkou Šdčrž), nejdokonalejší výplod lidské techniky, velmi schopný a umělý člověk. Po miliardách (na vodoporně vobrovský číslo) let marného plutí vesmírem **lod' dorazí na konec vesmíru**, který skrývá nečekaná odhalení...

Hra, podkreslená líbeznými tóny klavíru **přináší zamyšlení** nad základními hodnotami a budoucností lidskosti, víry, zákonitostmi vesmíru a zásadními duchovními otázkami „Co je to Bůh?“ nebo „Co s člověkem udělá abstrakce po vodce?“ ... Rovnoběžky se nikdy neprotnou. Protnou se **v nekonečnu**. Chápete?

Rovnoběžce jsme zatím hráli šestkrát. I když **text pro nás není nikterak složitý**, u řady představení jsme byli nuceni těžce improvizovat, jelikož u této hry - nevíme proč - **nějak moc zapomínáme**. Tak třeba květnový Bruntál:

„Vymyslel jsem nadsvětelný pohon. To byl konec vesmíru.“

Ticho. **Jiří tázavě kouká a Vašek polohlasem upozorňuje na špatnou repliku.**

„Teda železnice. Konec vesmíru a železnice!“

(...)

Půlminutové ticho. „Tak co, nebo co?“

„Ty jo, no...“ **„Nevrátili se třeba klokani?“**

„Ano!! Každopádně se nám vrátili klokani!“

Anebo festival Dokořán v Karviné, kde nám čáru přes rozpočet udělalo pro změnu **extrémní horko**:

Diváků bylo více, než jsme čekali, snad 20 či 30. Na jednu stranu to byl úspěch, čekali jsme tak 5. Jenže ta masa lidí stačila velice rychle vydýchat veškerý zbývající kyslík ve stanu do poslední molekuly. **V tom neskutečném dusnu mozek mēkl a jazyk se pletl.**

„Nahlaste kosmický stav technického voru!“ pravil Vajík na úvod.

JiříK následně přeskočil tři stránky dopředu a donutil Mečka dvakrát „pozvedávat lidství“. Zpocený kněz Amadeus se snažil situaci zoufale zachránit:

„Nyní vám, milí diváci, **zopakujeme vaši oblíbenou repliku** ještě jednou,“ pravil Meček konejšivě k hrobově tichému obecenstvu.

Zbytek hry již proběhl víceméně v pořádku, nicméně diváci se nám za naše úvodní chyby pomstili totálním tichem až do konce. I když možná to byl jenom pocit. **Ve vakuu se vlastně zvuk nešíří.** Totálně zlití (v tom horším významu tedy potom) jsme se vypořádali po krátkém potlesčiku ze stanu a opět se nadýchali vzduchu. Áááá

Hana Galetková zhodnotila Rovnoběžce pro Amatérskou scénu následovně:

S další autorskou inscenací do Nového Jičína zavítal, tak jako tomu bylo i minulý rok, soubor DiVySo z Opavy. Tentokrát s jejich kolektivním dílem s názvem Rovnoběžci, kdy se pod dramatický text opět podepsal Jiří Karen a pod režii Malý bílý psík.

Příběhová linie této jednoaktové sci-fi komedie byla lapidární - tři poslední lidé ve vesmíru a jeden „Šíleně Dokonalý Částicový Robotický Život“ letí vesmírem a dostanou se na jeho konec. Zde zjišťují, co je na

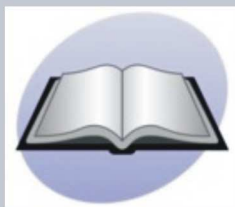

konci a kdo, nebo co je Bůh. Samotný text vynikal slovní ekvilibristikou a mnoha jazykovými i slovními hrátkami a zajímavými slovními obraty a zvraty. Bylo zajímavé, i když velmi náročné, sledovat mnohé myšlenkové pochody postav a různé teorie vesmíru v textu ukryté. Autor si pohrával s mnoha seriózními vědeckými objevy, názory, výzkumy i filozofickými statěmi, zabýval se otázkou víry, duchovními otázkami a různě vše vrstvil, kombinoval, zlehčoval a stavěl do nových kontextů a nových, neočekávaných slovních rovin. Bohužel se všichni protagonisté velmi soustředili na deklamaci myšlenkově i slovně náročného textu a již nebyl prostor (energie, čas) pro jevištní jednání, hraní. Časté přešlapování na místě způsobovalo, že divák mohl vnímat celou inscenaci spíše jako rozhlasovou hru. Zajímavá témata k přemýšlení a osobitou poetiku si však soubor udržel a divákovi nabídnul.

Nu, jelikož jsme se poučili z Materiálu, že na postupové festivaly je nutno jezdit s řádně nacvičenou a připravenou hrou, do Nového Jičína jsme přitáhli hru ve stádiu třetí zkoušky. **Hráli jsme jako banda zamrzlých a ochrnutých starců.** V křeči jsme lovili hutný text a **nejdivadelnější akcí bylo nakrčení obočí.** Holt - když je někdo do bedny, tak je třeba ho do té bedny zavřít a zakopat :-)

● Když scénář napíše sám život - LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

Autorství textu

Filip Šimeček

PROFESOR HORÁK

Jiří Karen

SOUTĚŽÍČÍ

Jiří Hromada

FRANTIŠEK

Filip Šimeček

JARDA

Vašek Hromada

Zatím poslední hru napsal Filip. Inspirací mu byla skutečná událost popisující **nepovedené vyhlásování** jisté literární soutěže, která se měla stát důstojnou konkurencí etablované přehlídky Hlavnice A.C. Nora.

Literární soutěž je ideálním tipem **pro milovníky komiky trapnosti.** Nadšený student literatury František si splní svůj celoživotní sen a uspořádá svou vlastní literární soutěž. Svým zápallem se mu podaří do poroty soutěže nalákat i uznávaného profesora Horáka ze své fakulty. Pln **očekávání velkolepého galavečera** s plným sálem nových literárních objevů poté s pomocí svého realističtějšího kamaráda Jardy zorganizuje slavnostní vyhlásování, které ovšem úplně podle jeho představ neproběhne... Vlastně podle jeho představ neproběhne ani trochu

SOUTĚŽÍČÍ Jsem tady správně na vyhlášení literární soutěže?
FRANTA Ale ovšem! Posadte se! Vy jste který, prosím?
SOUTĚŽÍČÍ Přijel jsem až z Chebu.
FRANTA (na Jardu) Jo to je ten z Chebu!

Další ticho, Jarda se snaží překotně pít pivo i Frantovi.

HORÁK No. Kolik je hodin?
JARDA Budou čtyři.
FRANTA Asi mají zpoždění.
HORÁK Nebo to soutěžíci neumí najít.
JARDA Nejspíš. *(zvedá se a jde je hledat, záhy přichází)*
FRANTA To je divné. No tak asi začneme ne?
JARDA Už? Vždyť tu nikdo není
FRANTA Asi už nikdo nepřijde, jak to tak vypadá. Tak já teda zahájím soutěž.
HORÁK Moment, Františku, možná byste nás mohl představit.

● Malý bílý psík

Diváci mívají nezřídka velmi rozpačité reakce, když se dozví o naší bezmezné víře a oddanosti **kultu malého bílého psíka** a nerozumí tomu, kde jej mají v našich hrách spatřovat. Pro lepší pochopení oč se jedná jsme pro vás tedy připravili tuto rubriku, skládající se z odpovědí na nejčastější otázky, které nám diváci ohledně malého bílého psíka kladou.

Co nebo kdo je ten malý bílý psík?

Malý bílý psík je transcendentum, nadpozemské božstvo, které nás kdysi navštívilo na chatě, zcela nás prostoupilo a dokonale změnilo naše dosud bezvýznamné, nudné a ubohé životy. Naplnilo nás poselstvím, které se snažíme co nejlépe vkládat do našeho uměleckého vyjádření. Je to tedy metafyzický princip, jenž nás uchvátil a my pochopili, že se této síle musíme podřídit a psíkův odkaz zvěstovat a šířit dále.

Co má malý bílý psík společného s vaší uměleckou tvorbou?

Odpověď zní všechno. Psík je imanentní složkou veškerých našich počinů, jejich alfou i psí. Jak při psaní scénářů, tak při interpretaci na jevišti je každé naše slovo, každé naše gesto, každý tón hudby veden onou transcendentální silou malého bílého psíka, který je naší inspirací, patronem a přeneseně taktéž režisérem. Ve své tvorbě se tudíž pod jeho vedením snažíme co nejlépe interpretovat odkaz psíkovy bílé čistoty, aby jej diváci zachytili a naplnění jeho čistou bělobou si jej blaženě odnesli v srdci domů.

Co to pro diváka znamená, když je psíkovým odkazem zasažen?

Zasažení psíkovou čistotou znamená pochopení poselství našich her, jež je pro diváka prozřením a osvícením. Každý, kdo pod povrchem komediálnosti našich her plně pochopí onen hlubší smysl, který poukazuje na absurditu světa a tíhu existenciálních problémů, je ozářen psíkovou čirou bělobou a jeho srdce a duše jest prostoupena psíkovým poselstvím.

Není to nebezpečné?

To je, přátelé, složitá otázka. Ono prozření nemá žádné fyzické vedlejší účinky, absolutní oddávání se psíkovu odkazu však může mít vliv na psychický stav člověka. Takže pokud nechcete skončit jako my, oddávejte se víře v malého bílého psíka pouze v malých dávkách. Pokud byste to přehnali a měli podezření, že malý bílý psík neúměrně svírá vaši psychiku, vyhledejte pomoc psychiatra. Toto nebezpečí pro diváky ale dostatečně omezujeme my sami tím, že nehrajeme zase tak často.

Proč má vaše první větší hra Rys ostřeviděný podtitul "Hra o VELKÝCH bílých psících"?

Jedná se o takový laškovný chyták na diváka. Jde o mystifikaci, kterou se snažíme diváka lehce zmást, nicméně pokud je chápavý a pozorný, při shlédnutí Rysa zjistí, že tam žádní velcí psíci nejsou, ale představení (stejně jako všechna ostatní) prostupuje odkaz psíka pouze jediného - malého a bílého.

Jak malý bílý psík vypadá? Je to nějaká rasa?

Malý bílý psík reálně nemá hmotnou podobu, nicméně se může zjevovat jako vidina v podobě jakékoli rasy malých bílých psíků, např. bílosrstých kníračů či boloňských psíků. Toho však příliš často nevyužívá a svou metafyzickou energii soustředí zejména na vytváření pocitů, emocí a myšlenek jak u nás tak prostřednictvím našich představení u našich diváků.

Existuje nějaké vysvětlení, proč malý bílý psík oslovil jako první právě vás?

Netušíme, proč se zjevil první právě nám, zřejmě jsme se mu zdáli ze všech osmi miliard lidí dostatečně psychicky připravení a schopní vhodně prezentovat a předávat jeho odkaz.

Máte k psíkovu ještě nějaké důležité informace?

Má velmi rád kvákající šupátka, která střílejí malé kapilérie. Takové ty huňaté, ne ty hnědé. Huňaté.

Není celá ta věc s malým bílým psíkem nějaká blbost?

Je.

● Rozhovor

Nakonec přikládáme ukázkou toho, jak vypadá náš typický rozhovor do médií. Gork?:

Proč se věnujete divadlu? Vidíte v tom svou budoucnost?

Divadlu se věnujeme, protože je to legrace. A ještě větší legrace je, když se baví diváci. Je to asi o vztahu s publikem. Slyšet smích, popř. odezvu lidí. Vědět, že děláte něco, co se ostatním líbí. Něco, co má smysl dělat. Ne vypracovávat bakalářky na téma Rématických suprasegmentů sémoglyfů (btw. ten „sémoglyf“ je nějaká antická mrcha, ne?).

Jak vnímáte oblíbené soutěže typu Superstar, ze kterých vznikají ultrarychle nové hvězdy?

Že bychom se začali morálně rozhořčovat nad zkaženou komerční kulturou? Ale ne. Prostě soutěž, kde lidi postupují. Akorát s hvězdičkami a fanfárami, proč ne?

Jak vidíte český šoubyznys?

Šoubyznys je Gott? Vondráčková? Petr Novotný? Nevíme, raději vůbec nevidíme...

Hádáte se mezi sebou (jestli jo, tak proč)?

Mezi sebou se hádáme často a řveme na sebe. Chceme si vzájemně ublížit. Nejčastěji, když má někdo poznámku k hereckému výkonu druhého, který se cítí ze srdce uražen. Potom se hádáme, když někdo chce za každou cenu ukazovat zadnici ve vážné, patetické scéně. Nakonec jsme se shodli na hlasování a vítězství většiny, takže jsme snad rozpory zažehnali (bude jenom půl zadnice).

Kde se vidíte za patnáct let?

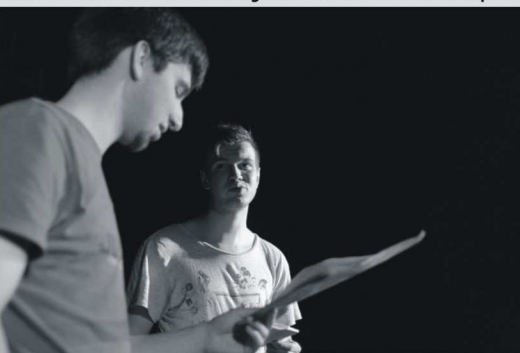
Totalitární společnost, v čele císař Topolancus Primus. Pod bičem vykořisťovatelů chvátají dělníci do práce. Padá kyselý déšť z roztátých ledovců. Ležíme pod mostem a vyjeme na měsíc, který je schován za mraky z olova...

Názor na amatérskou scénu v kraji ...

My moc na amatérské divadlo nechodíme. Ono to je většinou nuda, že :-)

Pozvánka pro studenty na Vaše majálesové div. představení ...

Zunk!!! Ale chlastejte! Tak sakra! Šup to pivo! Na ex! Zunk! Zůůůůůůůůůůnk!!!!

Nejhorší věc, co se může na jevišti stát je...

Ten jeden důchodce v hledišti se přijde zeptat, jestli je tady správně na finančním úřadě.

Jak dnes vypadá typický student VŠ?

Typický student VŠ? To je jako typická žena? Nebo typický černochoch? Typický blondák? Má dredy, je vyholený do hola. Nosí kšiltovku a je prostovlasý.

Musí být herec exhibicionista?

Jak který. My třeba jsme všichni exhibicionisti - prý teda. Musíme exhibovat a předvádět se - prý teda.

Bojujete nějak s trémou?

Osvědčila se ostrá sekera a oškrabaný radiátor.

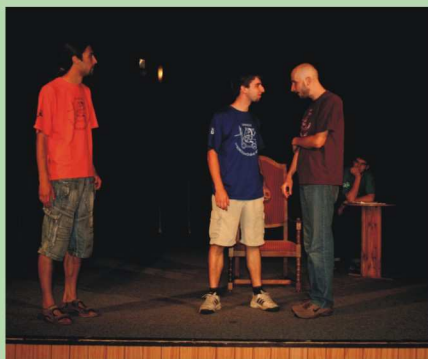
Máte divadelní vzor?

Vzorný vzor v zorničce lev zorá.

● Plánujeme

V současné době nemáme v plánu psát novou inscenaci, neboť náš **repertoár považujeme za dostatečně vykrmený**. Musíme se zaměřit výhradně na kvalitu stávajících her. Naše následující zkoušky budou proto spíše koncepční a režijní. Jen za předpokladu, že naše hry vypilujeme k dokonalosti, můžeme se se vztyčenou hlavou a důstojně nadále zúčastňovat krajských postupových přehlídek.

V neposlední řadě považujeme za důležité **zaměřit se více na Opavu**, kde hrajeme v porovnání s účinkováním na nejrůznějších postupových přehlídkách poměrně málo. Rok 2011 nevypadá pro kulturu příznivě. Bude se škrtat, aby mohl současný bůh Růst nekonečně růst a současná společnost se nacpat k prasknutí dalšími miliony aut. Nicméně naše odhodlání udržet divadlo za každou cenu tu je (**vlastní vnoučata nás ještě musí zažít!**), a to je ten hlavní

● Na úplný závěr - PŘEDSTAVENÍ SOUMAŘÍHO TÝMU

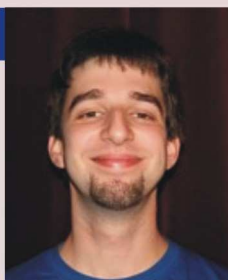
JIŘÍ KAREN alias Jiřík

Jiří je studentem kulturní dramaturgie na Slezské univerzitě v Opavě. Proto, aby mohl dělat v Komárově u pásu, pilně studoval pět let v Ostravě historii a francouzštinu. Dostal se proto na pozici pomocného dělníka bez výběrového řízení. Jiří je duchovní otec sání. Bez něj by ostatní členové zapomínali pít. Když chce, je literárně velmi zdatný (ke vši smůle jeho věrného čtenáře Filipa většinou nechce). Má rád pařezy,

kořeny a časté změny účesu. Svými bujnými kadeřemi občas dráždí ostatní spoludivadelníky, proto jej často vyzývají, aby se šel konečně ostříhat.

VÁCLAV HROMADA alias Vajík

Vašek je webový mág. Jen díky němu jsou stránky DVS neustále aktualizovány a kuceny. Jeho herecké výkony patří v rámci DVS k nejlepším. Vašek studuje ekonomii nebo tak něco (býval tržním fundamentalistou) a práva (právě proto už není) v Brně. Svou mírumilovnou povahu využívá k urovnávání sporů mezi občas se hádajícími členy divadla. Václav je přímým vzorem spořádaného mladého muže s jasnými životními prioritami a cíli. Hraje bravurně na kytaru a zpívá jako zvon.

FILIP ŠIMEČEK alias Meček

Filip sní o tom, že si jednoho dne přinese v igelitce Jiřího včely a zorganizuje společný večírek rodičů členů DVS. Po absolvování pedagogické fakulty se Filip (stejně jako Jiří) rozhodl studovat dál pro změnu politologii a evropská studia v Olomouci. Zároveň je také učitelem na jisté ostravské umělecké průmyslovce. Má rád křížovky, houbaření, spánek, beztřídní komuny, posedy a cestování po zemích s co

nejnižším HDP.

JIŘÍ HROMADA alias Melmen

Jiří (Melmen) je ikona české sportovní střelby. (pokud je vám to jméno povědomé a chcete vyloučit stejnojmenného zástupce české gay komunity). Zároveň studuje IT v Ostravě. Ač to zdálnivě vypadá, že programátoři mají s divadlem společného asi tolik, jako Klaus a demokracie, opak je pravdou. Melmen je hlavním grafikem. Téměř veškeré plakáty, letáčky a podobné propagační materiály jsou jeho prací. Melmen má rád sport, stolní hry, turistiku a krákorání jako stará otep. Je velice klidný a vůbec není cholerik, který ostatní „dupe“ za neschopnost.

JIŘÍ BLATA alias JiříB

JiříB studuje francouzštinu a angličtinu. Je geniálním hudebním géniem, jenž geniálně hraje na geniální klavír. Právě díky JiříBovi je DVS tak fenomenální. No uznejte, studentský soubor s klavíristou. Kdo z vás to má?! Kromě hudby má Jiří rád i cestování, konkrétně do zemí, kde právě zuří krutá občanská válka a západní diplomaté evakuují své ambasády. Loni v prosinci učinil výjimku a zaletěl si do Kamerunu.

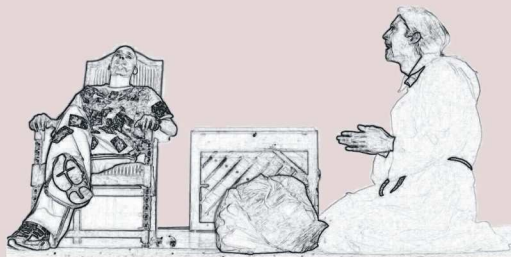
MIROSLAV BULANDA alias Mirek

Student prvního ročníku kulturní dramaturgie je pro DVS cennou pomocí. Jako nejnovější člen zatím nedostal větší roli, zato vydatně pomáhá s dramaturgickou koncepcí, o jejíž existenci jsme se dozvěděli až ve chvíli, kdy Jiří nastoupil na Slezskou univerzitu. Již jeho role v Pakách nás přesvědčila, že Mirek bude pro DVS velkou uměleckou posilou. Zároveň je s to nám jako obyvatel obce Hlavnice občas poskytnout zkoušecí azyl na místní faře.

JIŘÍ HOFFMANN alias JiříH

JiříH je druhý nejčerstvější člen souboru. Vlastně se ani neví, jak se k DVS přidal. Bylo to postupné. Párkrát s námi vycestoval na chatu, pak támhle nějaký ten čundr, asistence na zkouškách a JiříH se stal oficiálním a formálním kameramanem, technikem a fotografem DVS. JiříH je studentem vysoké školy v Ostravě a mezi jeho hlavní koníčky patří osamělé máchovské putování podvečerní krajinou (odmyslíme-li ten fotoaparát).

DIVADLO

“Malý bílý psík dělá HAF”

www.dvs.euweb.cz

